

Bibliaóra 2022. március 15-én

– Az igetanulmány összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: 1Sám 25,17-44

[18](#) Akkor Abígajil sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalácsot, és szamarakra rakta. [19](#) A legényeinek ezt mondta: Menjetek előttem, én is megyek utánatok. De a férjének, Nábálnak nem szólt semmit. [20](#) Amikor a számaron ülve egy hegy takarásában ment lefelé, Dávid éppen szembejött lefelé embereivel együtt, és hirtelen összetalálkozott velük. [21](#) Dávid azt mondta: Bizony, hiába vigyáztam ennek az embernek mindenére a pusztában, hogy semmi se vesszen el abból, ami az övé, mert ő a jót rosszal viszonzta. [22](#) Úgy bánjon Isten Dávid ellenségeivel most és mindenkor, hogy reggelre egyetlen férfit sem hagyok meg mindabból, ami az övé! [23](#) Amikor Abígajil megpillantotta Dávidot, sietve leszállt a számarról, arca esett Dávid előtt, és a földre borult. [24](#) Lábai elé borult, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös! Hadd szóljon mégis hozzád szolgálóleányod, és hallgasd meg szolgálóleányod szavát! [25](#) Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, hát bolondságot csinál. A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél. [26](#) Most pedig, uram, az élő Úrra és az életemre mondom, hogy az Úr tartott téged vissza a vérontástól és attól, hogy te magad állj bosszút. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztetre törnek, uram! [27](#) Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt! [28](#) Bocsásd meg azért szolgálóleányod hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az Úr, hiszen az Úr harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. [29](#) És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők erszényébe lesz kötve Istenednél, az Úrnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el. [30](#) Ha majd az Úr véghezviszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged [31](#) akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és te magad álltál bosszút, uram! És ha majd az Úr jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálóleányodról! [32](#) Akkor ezt mondta Dávid Abígajilnak: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy elélem küldött most téged. [33](#) Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy én magam álljak bosszút. [34](#) Bizony, az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem jössz elélem sietve, akkor reggelre egyetlen férfi sem maradt volna Nábál házában! [35](#) Azután átvette Dávid az asszonytól, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam. [36](#) Amikor Abígajil visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája. Nábál jó hangulatban volt, de annyira részeg, hogy az asszony egyáltalán nem mondott el neki semmit egészen reggelig. [37](#) Reggel azután, amikor Nábál kijózanodott, a felesége elmondta neki ezeket a dolgokat. Erre elhalt a szíve, és szinte kővé dermedt. [38](#) Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az Úr Nábált, és meghalt. [39](#) Amikor meghallotta Dávid, hogy meghalt Nábál, így szólt: Áldott az Úr, mert perbe szállt helyettem Nábállal, aki gyalázott engem; visszatartotta szolgáját a gonoszságtól, és visszafordította az Úr a gonoszságot Nábál fejére! Azután üzenetet küldött Dávid Abígajilnak, hogy el akarja venni feleségül. [40](#) Dávid szolgálói elmentek Abígajilhoz Karmelba, és így szóltak hozzá: Dávid küldött bennünket hozzád, mert el akar venni feleségül. [41](#) Az asszony fölkelt, arccal a földre borult, és ezt mondta: A te szolgálóleányod rabszolga lesz, és uram szolgáinak a lábát fogja mosni. [42](#) Azután Abígajil sietve készülődött, és számarra ült, öt cselédlány kísérte. Elment Dávid követeivel, és a felesége lett. [43](#) A jezréli Ahínóamot már korábban elvette

Dávid, így ez a kettő lett a felesége. [44](#) Saul pedig a leányát, Míkált, Dávid feleségét a Gallímból való Paltíhoz, Lajis fiához adta.

Kedves Testvéreim!

Dávid életének két olyan eseménye közé van beékelve a Szentírásban ez a történet, amikor alkalma volt rá és megtehetette volna, hogy megszabadul Saultól, de ő határozottan ellenállt a kísértésnek és nem emelt kezét az Úr felkentjére. Ezzel szemben itt most az elkeseredés és az indulat úgy eluralkodik rajta, hogy csaknem bosszút áll az őt ért sérelemért, majdnem „segít magán“, ha az Úr meg nem akadályozza őt ebben egy asszony által.

Amit Dávid kért Nábáltól, azt nem kellett volna követelőzésnek vagy fenyegetőzésnek tekinteni, a hálás és örvendező ember juhái nyírásakor magától is osztozott örömében másokkal. Nábál azonban olyan, mint a neve. Istentelen ember, aki bolond a bibliai értelemben (Zs 14,1 53,2). Hálátlan, durva és goromba lelkületű. Önző módon él, mint a példázatbeli gazdag, akinek a kapujában a koldus Lázár fekszik. Pedig jutna bőven másoknak, hiszen később olvassuk: *„amikor Abígajil visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája”*. De önző és hálátlan, nem értékelt semmit, pedig mennyi mindennel megáldotta őt Isten. A földi javakon túl, amiben bősége volt, egy bölcs és szelíd, alázatos feleséggel, megbízható szolgálkával, és jó egészséggel.

Milyen nagy kincs a felesége! Nem tudni, hogyan kerülhetett Abígajil ebbe a házasságba, de ne feledjük, ők nem a 21. században éltek. Nem lehetett könnyű egy ilyen goromba, rossz természetű, nyers modorú ember mellett az élete. Általában az emberek idővel igazodnak egymáshoz, különösen a rossz irányba nagy az elhajlás. Azonban Abígajil emellett a durva ember mellett nem vált érzéketlenné! Jellemére következtethetünk abból is, hogy jó kapcsolata van a szolgálkával, bizalommal lehetnek iránta, mernek hozzá fordulni, beszámolni neki a történetekről. És az istenfélő Abígajil, akinek alaptermészete az engedelmes alázat, most a sarkára áll, a megfelelő pillanatban.

Gyorsan intézkedik, felelősséget érez háza népéért, nem vesztegeti az időt Nábálra, nem sajnálja Dávid embereitől az ellátást. Komoly mennyiségű tartós étellemmel küldi előre a szolgálkat (hasonlóan, mint Jákób tette, hogy bátyját kiengesztelje, amikor az Ézsauval való találkozásra készült). A találkozás pillanatában tud bölcsen szólni és magát alázza meg, magára vállalja Nábál vétkét is, hogy Dávidot lecsillapítsa, s hogy elhárítsa a fenyegető veszedelmet. Azért jó meglátni azt is, hogy Dávidhoz intézett beszéde nem csupán valami taktika, hanem annak a hitbeli felismerésének a megvallása, hogy Dávid Isten választottja, akinek Isten maradandó házat (uralkodást) ad. Míg Nábál szemében csupán egy szökött szolga, Abígajil az Istent felkentjét tiszteli benne.

Nagyon bölcs dolgokat mond Dávidnak – ne törődjön azzal, amit mondott, tekintsen arra, hogy ki mondta... mit várhat egy bolond embertől? De tartsa magát ahhoz, amit Isten megígért neki, hogy ne váljon méltatlanná az elhívásához. Sőt,

Isten Abígajil által már itt ad kijelentést a maradandó házról/királyságról, amikor még Dávid nem is király. Szemléletes a kép, amelyet Abígajil használ: *„a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az Úr, hiszen az Úr harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők erszényébe lesz kötve Istenednél, az Úrnál”*.

Abígajil magára vállalja azt a bűnt, amit nem ő követett el, hogy háza népét mentse, s hogy Dávidot megóvja a bosszútól. Olyan alázatos, hogy Dávidnak nem esik nehezebbre kimondani és megvallani, hogy rossz és hibás lépésre készült – sőt, azt sem, hogy Abígajil az Úr eszköze volt abban, hogy őt megakadályozza. Valóban az Úr tartja vissza általa Dávidot a véres bosszútól, és valóban kár lenne az Úrba vetett bizalmát felcserélni arra, hogy *„maga segít magán”*.

Dáviddal kapcsolatban látnunk kell, hogy míg az életére törő Saullal szemben tudott józan maradni, Nábállal kapcsolatban, aki Saullal ellentétben nem üldözi őt és nem tör az életére, mégis emberi hiúsága kerekedik felül. Sérti őt az elutasítás, emellett bántja, és nyilván fájdalmas veszteség számára Sámuel halála is, és akkor még ott van a 600 ember ellátásának gondja – mindez együtt annyira megviseli, hogy elkeseredésében bosszút akar állni mindenem, ami Nábálé. De most megérti, hogy az Úr felkentjének az útja nem szólhat bosszúról, és továbbra is Őrá kell bízni élete alakulását, amíg célba nem segíti őt.

Szóljunk pár szót még Nábálról. Felesége nem tárgyalt vele, amikor annak nem lett volna értelme, mert gyorsan kellett cselekedni. De amikor másnap kijózanodik részegségéből, szembesíti őt a tényekkel. És Nábál kijózanodva sem értékeli át Dáviddal kapcsolatos magatartást: a hallottaktól *„elhalt a szíve, és szinte kővé dermedt”*. Isten pedig adott neki 10 napot ebben az állapotában, hogy átgondolja, hogy magába szálljon és megtérjen, de ez nem történt meg. *„Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az Úr Nábált, és meghalt.”*

Dávid meggyőződhet róla, hogy Isten megkereste Nábálon gonoszságát, anélkül, hogy ő bosszút állt volna. Viszont Abígajil elfogadja ajánlatát, hogy feleségül menjen Dávidhoz. Látjuk azonban, hogy a neki felkínált védelmet és oltalmat fogadja így el, nem teszi ezt a rangért, hatalomért, aminek megvalósulásáról meg van győződve. Dávid házában továbbra is szolgál, sőt szolgálk szolgálja akar lenni.

Kedves Testvéreim, Intő és riasztó példa előttünk Nábál ostoba, goromba életvitele. Figyelmeztetésül szolgál Dávid csaknem botlása is, hiszen láthatjuk, a legkülönbek, az Úr választottai is mindig ki vannak téve kísértéseknek, s a maguk erejével nem lehetnek győztesek a harcban. Viszont aki az Úrral kapcsolatban van, azt Ő óvja és inti, így ezt az ébresztő figyelmeztetést idejébe felismerheti. Milyen jó, hogy Dávid nem állt bosszút magáért itt sem, és kivárta, míg megkezdheti uralkodását, tiszta lappal, akkor, amikor az Úr, aki elhívta, elhozza annak az idejét. Hiszen Izrael királyaként sem az erőszakot kell képviselnie, hanem Megbízóját. *„Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”* (Jer.Sir. 3,26)

És milyen jó, hogy vannak ilyen Abígajilok, akik által, mint eszközei által Isten megállít és figyelmeztet. Bár lehetnénk a kezében a békesség munkálásának ilyen eszközei mi is, engedelmes, hívó alázattal.

Újszövetségi igeszakasz: Mt 21,1-11 Jézus bevonul Jeruzsálembe

1 Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bétfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus előreküldte két tanítványát, 2 és ezt mondta nekik: Menjetek az előttetek lévő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám! 3 Ha valaki szólna nektek, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat. 4 Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: 5 „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, aki alázatos, és számárháton ül, igavonó állat csikóján.” 6 A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: 7 odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig felült rá. 8 A sokaság az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. 9 Az előtte haladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsanna a magasságban! 10 Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: Kicsoda ez? 11 A sokaság ezt mondta: Ő Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

Kedves Testvéreim,

A majdani királyról szólt az ószövetségi igeszakasz, utódjáról pedig az újszövetségi igénk. Jézus, a dávidi utód, királyként vonul be Jeruzsálembe, de nem hatalommal és nem bosszúállással (értsük, a rómaiakkal szemben), hanem szelíden és alázatosan. Ennek külső megnyilvánulásai azok a „kellékek”, amelyek egyáltalán nem hozhatók össze egy harcos messiással. Nem arra ad parancsot, hogy „*mindenki kösse fel a kardját*”, hanem hozzanak – azt is kölcsönbe – egy szamarat.

Máté evangélistának gondja van rá, hogy az ószövetségi ígéretek beteljesedését felismerve ezt közölje is: *Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, aki alázatos, és számárháton ül, igavonó állat csikóján.”* De a lényeg: Ő Király. Tudták-e, tudjunk-e a Királyt látni Benne? Úgy, ahogyan Abígajil a királyt látta Dávidban már akkor, amikor még csak egy földönfutó, üldözött menekült volt.

És amikor *Hozsannát* kiáltunk – mert a tömeghatás érvényesül, és hamar bevonja a kívülállókat is – akkor mi van a szavak mögött? Mert lehet az csak futó lelkesedés, lehet amolyan tanult hit, elsajátított magatartás is. Vajon mit jelent számunkra a Hozsanna? Ez eredetileg a királynak szóló üdvözlő kiáltás volt, aminek a jelentése: Szabadíts meg! Ilyet csak királytól, hatalommal felruházott személytől lehet várni. A Királytól kérjük-e, a Királytól várjuk-e a szabadulást? Neki valljuk-e meg, hogy szükségünk van rá, és hogy Ő az, aki erre képes, de Ő képes is azt elvégezni életünkben?